

wöttis silma, neljandamalt kõrwa, wiimselt naise
ello. Tõeste teia on üllekohtune!

Teia on tark ja kuulsast wäggewast sug-
gust! ütles perdikana.

Pärast üllemal rägitud salla nõuopiddamist kam-
bris astus kuningas lõukoer jälle kohto tuppä, kus
ühhel pool Reinowadderi sõbrad, teisel pool waen-
lased seisid. Kuningas rätis waljo sõnaga: „Rei-
nowadder! kuis wõid sa Argpüksi tarmist wobban-
dada? kuis sedda ärrasalgada, et teia wertise pä-
miño kätte läkkitasid?”

„Armoline kuningas!“ ütles Reinowadder:
„Kuulge essiteks miño wabbandust; armate mind
süüdlaseks, siis tehke malle filmapiigul otša, et äd-
dast ja murrest peasen. Ülleanneto Kohhetel on
miño kallima warra paigale pannud; sellepärast
kautas wagga Argpüks ello. Sure usaldamise läbbi
ollen sõbra ja warra korraga kautanud.

Suudmõda ütles: „Ärge eitke sellepärast meelt!
Eh! wõime kaddunud warra üllesteida, kui meile
kulutate, mis ollete kautanud?”

Reinowadder üdis: „Kui wabbandusega kohto
alt peasen, tahhan ma tüddimata kõik maad ja rigid
läbbi käia, funni kalli warra ülleste leian, ehk
peaksin isse seal jures otša leidma.”

10.

Oh miño auus kuningas ja armoline issand!“
allustas Reinowadder juttu. „Andke lubba rahwa

kuuldes üllestunnistada, mis andeid ma teile saatsin.
Miño tahtmine olli hä, ehk kül teile suremat kassu
sest ei sanud. Essimene kallis ande olli üks pene-
mast kullast tehtud sõrmus. Sõrmuse sissepole
külle peale ollid kolm Ebrea keele sõna kirjutatud,
mis legi meie maal ei oskanud tähhendada; agga
üks kulus tark meister Inglismaal, kes kõik rahwa-
keled ja kirjad Ma peal tunneb, tähendas mulle
salla kirja. Meister ütles, kui sõrmuse kirja olli
luggenud: Sõrmuse sisse kaewatud nimed tõi Moa
peeg Eet Paradisist. Kes sedda sõrmust sõrmes
kannab, se ei lange ial äddahtu, temasse ei püdu
müristamine, wälk egga nõidus; teia rahholised
ellopawad lestawad pikkale. Wäljaspool sõrmuse
külles olli üks kiwwi, mis otsego päike ilgas, õsel
küünla asemel walgust andis, et seal jures kirja
wõis luggeda. Nimetud kiwwil olli pealegi suur
inewäggi sees, ta teggi aiged terweks, agga surma
wasto ei olnud temast abbi. Sõrmuse perremees
wõis Ilma moad läbbi käia, ei sanud weissi egga
tulluse temasse putuma, ei pettus tedda eksitama
egga waenlase wõimys paelotama. Sõrmuse kiwwi
wäggi wõttab surmarohhu wõimuse ja kautab waen-
lased, et kõik sõrmuse kandjat peawad armastama.
Selle kalli sõrmuse, kelle wägge miño nõdder keel
ei jõna tunnistada, leidün waia kaddunud issa pär-
randuslest ja tahtsin kuningale sata. Kelle sõrm
wõis muidu nisugguse sõrmuse wäärt olla?
Teiseks saatsin oina Kohhetelaga sõlle ja